

După festival

Cele zece zile din august în care s-a desfășurat parada spectacolelor selecționate de juriul național pentru finala Festivalului Dramaturgiei Românești — manifestare artistică inițiată și organizată de Consiliul Culturii și Educației Socialiste, în cinstea sărbătorii naționale, capătă acum, reflectate în perspectiva noului an teatral pe care-l inaugurăm, semnificații sporite de ordin politic și profesional; meditația asupra lor ne înlesnește câteva concluzii, utile și fertilizatoare pentru întregul cîmp de activitate al teatrelor noastre.

Festivalul — acțiune, doar în formă, festivă și reprezentativă în intenții — a însemnat, de fapt, munca unui întreg an teatral jalonat de un program cu un pronunțat caracter educativ, militant. Faza finală de la București — cu cele nouă reprezentații aduse de trei teatre din capitală și șase din restul țării, și încununată cu cele cinci distincții (trei premii și două mențiuni) — exprimă de fapt o autentificare simbolică a unui vast plan de acțiuni care au antrenat nemijlocit toate colectivele dramatice din țară, în decursul ultimelor două stagioni, stimulate de documentele de partid din iulie și noiembrie 1971. Obiectiv principal — impunerea masivă, într-un spor cantitativ, dar în primul rînd printr-o adîncită modelare calitativă a literaturii dramatice originale. Ceea ce reprezintă de un sfert de veac neîntrerupt coordonata majoră, axul direcțional al programului de repertoriu al teatrului nostru, s-a cristalizat așadar, în stagiunea '73-'74 ca lozincă de lucru, ca sarcină fundamentală, încadrîndu-se în termeni curenți, „operaționali“ prin pregătirea teatrelor noastre pentru Festival. Fără nici o excepție, toate scenele dramatice s-au înscris în acest concurs. Caracterul competițional al Festivalului de dramă originală a

avut însă, de astă dată, un rol secundar, în raport cu sarcina de onoare stimulativă pe care și-au asumat-o, cu răspundere, colectivele, anume aceea de a pune în valoare piesa românească de actualitate. A rezultat o masivitate impresionantă de titluri noi, care au extins caietul dramaturgiei românești; evident, rezultatele cantitative s-au arătat cu precădere spectaculoase. Și-au marcat astfel prezența pe afișe, în cele 39 de reprezentații oferite juriului spre selecție și spectatorilor, în continuare, spre apreciere, 29 de dramaturgi cu 33 de piese. Scriitori consacrați, vechi favoriți ai publicului, dramaturgi fideli teatrelor, deopotrivă cu autori noi — debutanți în ale scrisului, ca și scriitori, recrutați din rîndurile altor genuri literare, ispițiți de curînd de dialogul teatral s-au întîlnit în această amplă manifestare culturală. Secretariatele literare au binemeritat, în acest an, aprecierea muncii lor, în depistarea de noi talente, în „contactarea“ unor scriitori remarcabili în alte genuri, prin inițiativa dramatizării unor scrieri epice de anvergură, sau în revalorarea unor piese mai vechi ce și-au dovedit nedepreciate însușirile. Avem deocamdată în vedere doar aceste aspecte statistice ale Festivalului: așadar, au

Puterea și Adevărul de Titus Popovici, Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra” :
 reprezentație exemplară pentru condiția spectacolului politic (Premiul I)

figurat în programe, alături de veteranii rampei, Baranga, Everac, Titus Popovici, reprezentanții consacrați ai unei generații mai tinere ca D. R. Popescu, Iosif Naghiu, Mircea Radu Iacoban; și-au spus cuvântul prozatorii Constantin Chiriță, Petru Vintilă, Corneliu Leu; totodată au fost preluate de teatre, în buna decizie a unor premiere pe țară, piesele noi ale unor dramaturgi mai rar jueați ca: I. D. Sirbu, Maria Földes, Alexandra Sever. Coloana debutanților a înregistrat numele lui Constantin Munteanu, Ion Jivan, Maria Bratei, Suzana Ciortea, Christian Maurer, Gheorghe Robu, Valentin Munteanu; mai apar pe lista scriitorilor trecuți în „catalogul” premierelor Festivalului numele lui Theodor Mănescu, Angela Bocancea, Balint Tibor, Al. Mîtru, Istvan Kocsis, Ioana Postelnicu, Vasile Rebreanu, Mircea Zăciu, Gh. Ardeleanu.

Substanța calitativă a acestei masive „recolte '74” ar merita o analiză amplă; ea nu poate intra însă în cadrul acestor însemnări. Totuși, se cere subliniat faptul că orizontul lor tematic, în majoritatea cazurilor, stă sub conul de lumină al unui comun program educativ estetic, vizibilă fiind mai ales lărgirea registrului de implicare în problematica contemporană, alături de o nuanțată diversitate a viziunilor sti-

listice, crescute pe solul bogat al investigației realiste și nemijlocit mobilizate de o atitudine politică. Nu întâmplător, piesele cele mai reprezentative, premiate sau nu în concurs, sînt cele de abordare directă, angajată, a unei umanități aflată în contextul istoric social în care s-au petrecut dramele modelării conștiinței socialiste sau cele ale asumării unui destin revoluționar.

★

Cele nouă spectacole prezentate în finală au fost rodul unei trieri mai mult sau mai puțin optime, relative ca toate trierile, și dificile ca orice operație de extragere din contingent. Producția fiind masivă, importantă s-a arătat într-o primă fază această producție ca atare, — impunătoare prin extensie, cuceritoare prin promptitudinea participării la evenimente și vrednică de luat în seamă prin seriozitatea profesională, dovedită de cele mai multe dintre colectivele respective. Se cuvin laudate aici, în primul rînd, teatrele din țară, și nu e prima oară cînd o facem, distingînd dinamismul repertorial al acestor scene care acum, ca și stagiunile precedente, au demonstrat tenacitate în stimularea textului original, aplicație artistică și entuziasm civic susținut, în realizarea unor formule expresive. De aici și dificultățile se-

lecției. Rememorăm, într-o rapidă retrospectivă, formulele scenice cu care teatrele și-au întâmpinat spectatorii, chemându-i la premiera cu noua piesă românească, și nu ne putem opri să concludem că am avut de-a face cu o paletă stilistică, dacă nu foarte strălucitoare, în orice caz colorată și realmente diversificată. Am avut de ales între câteva montări, toate foarte bune, realizate cu *Puterea și Adevărul*. Dacă ne-am oprit pentru finală la spectacolul Teatrului „Bulandra”, faptul nu anulează nicidecum valoarea reprezentației de la Tirgu-Mureș (regia Gh. Harag) sau sugestiile emoționale ale primei ediții scenice de la Teatrul Maghiar din Cluj (regia Ernest Bán). O viață scenică bogată a cunoscut și piesa lui Iosif Naghiu, *Intr-o singură seară*, aptă să se singularizeze în fiecare din cele trei versiuni teatrale, realizate aproape concomitent, la București (regia Sanda Manu, Teatrul „Bulandra”), la Iași (regia Cătălina Buzoianu, Teatrul Național), la Timișoara (regia Petre Bokor, Teatrul Maghiar). Formula ieșeană prezentă la finală a colorat o anumită rețea de relații existente între personaje, dar oarecum laterală conflictului central, desenat cu gravitate în versiunea timișoreană, după cum personajele și-au dobândit acte incontestabile de stare civilă în spectacolul bucureștean. Proteică în imagini teatrale s-a dovedit și piesa lui D. R. Popescu, *Piticul din grădina de vară*, al cărei incontestabil eșec pe scena de la Teatrul „Nottara”

(regia Ion Olteanu) a fost din plin compensat de frumoasa, poetică montare de la Teatrul Maghiar din Cluj (regia Ernest Bán) și, evident, de excepționala realizare de la Tirgu-Mureș în viziunea lui Dan Micu. De „duble” a avut parte și textul, mai vechi, al cuplului clujean Vasile Rebreanu și Mircea Zăciu, *Singurătatea trăgătorului la pîntă*, dezbateri cam școlare pe temele eticii tineretului, lucrată în soluții la vedere și elișee de comportament la Teatrul Național din Cluj (regia V. T. Popa), în pofida demonstrațiilor unor excelenți actori, dar transformată într-o auster-stilizată dezbateri, cu o sirguincioasă majorare a sensurilor la secția română a Teatrului din Oradea (regia Sergiu Savin). Ediții multiple „s-au tras” pe textele lui Petru Vintilă *Casa care a fugit pe ușă* și respectiv *Cine ucide dragostea?*, cele mai multe lipsite de semnificație artistică, deși ultima piesă a obținut datorită interpretării minuțioasă a colectivului maghiar din Tirgu-Mureș (regia Tompa Miklos) o imagine scenică concludentă, pătrunsă de un real patos de epocă. Nu e de omis, pentru eleganța și discreția montării și interpretării, nici spectacolul regișteu al comediei *Simbătă la Veritas* (regia Ioana Ottescu) concurent la București de teatrul Giulești (regia Geta Vlad).

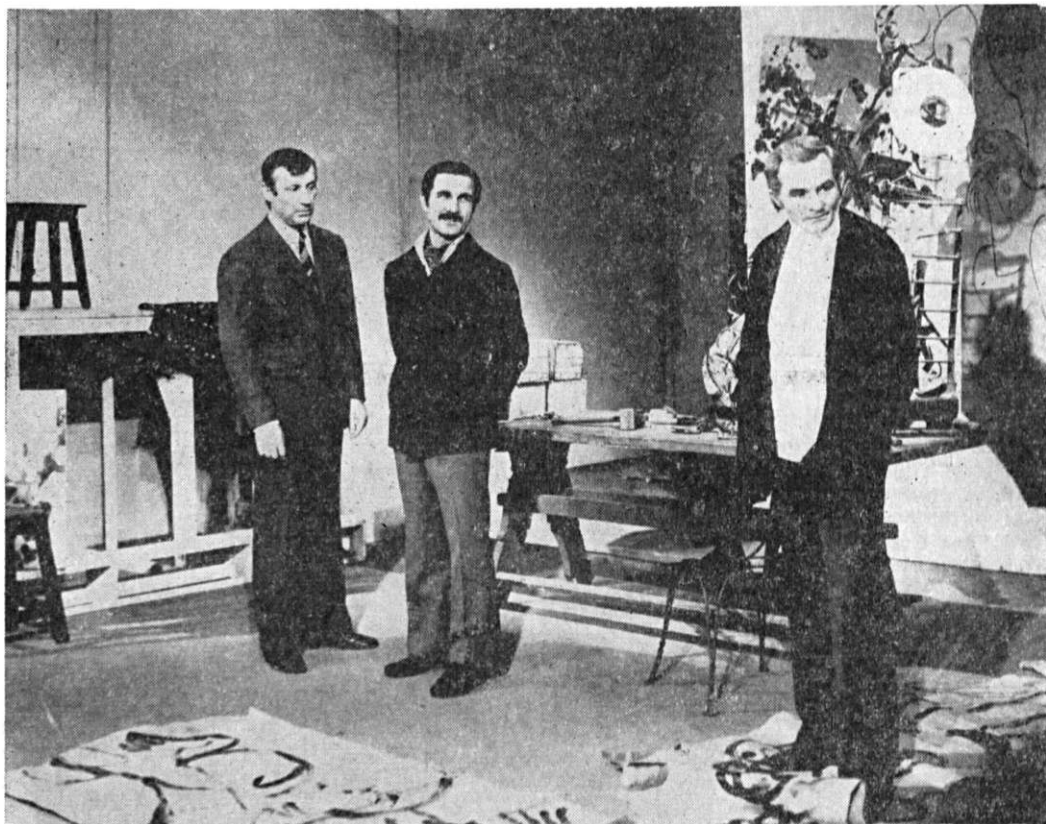
Cum s-a apreciat, în repetate rânduri, teatrele din țară au avut în mod marcant ambiția premierei pe țară, în câteva cazuri acest efort de singularizare în lansarea unui

Victor Rebengiuc (*Duma*) și Liviu Ciulei (*Petrescu*) într-un moment esențial de confruntare

Un fluture pe lampă de Paul Everac la Teatrul Național „I. L. Caragiale” transmite sălii cu limpezime și culoare mesajul de actualitate al piesei (Premiul II)

titlu nou, soldindu-se cu temeinice reprezentății, cu spectacole apte să rămână formule de referință, de pildă *Pasărea Shakespeare* de D. R. Popescu la Teatrul Național din Cluj, în regia lui Al. Tatos; alteori, rezultatele modeste, mărginindu-se la simple lecturi scenice, deși piesele meritau poate mai mult decât atât și ne gândim, de pildă, la *Fata din baracă* de Maria Földes la Galați (regia George Rada) sau la *Divorțul* de Alexandru Sever, la Constanța (regia Gheorghe Jora). Printre inițiativele pozitive, deși criteriile de apreciere au un ax valoric diferit, notăm debutul unui dramaturg de perspectivă, Constantin Munteanu, încurajat de atenția Teatrului din Piatra Neamț — *Valcea Risului* — spectacol realizat cu ajutorul regizorului Nicolae Scarlat din Tg. Mureș; într-o mai mică măsură semnalam realizarea, dar în mai mare măsură efortul depus de colectivul Naționalului timișorean, pentru montarea *Appassionatei* lui Gheorghe Ardeleanu — un spectacol de agitație, de originală montare (regia Sergiu Savin), dar prea târziu pus la punct. Bune intenții au prezidat și nașterea reprezentației *Munții*, dramatizare realizată de Maria Bratei, pe urmele romanului *Plecarea Vlașinilor* de Ioana Postelnicu, deși montarea sibiiană în regia Mariettei Sadova păcătuiește prin teatralism și clișee populiste; excelentă montarea piesei scriitorului maghiar din țara noastră, Kocsis Istvan, *Numărătoarea copacilor*, la Teatrul de Nord, Satu-Mare, în regia lui Göngössy Gabor, cu admirabile compoziții actoricești, ce surmontează punctele de întrebare și de suspensie ale textului; originală, ideea secției germane din Sibiu de a realiza o reprezentație „populară”, care dincolo de pitorescul limbajului dialectal, și de savori specifice folclorice, ridică probleme reale din viața satului de azi, *Paloma* de Christian Maurer, în regia actorului-autor.

Piticul din grădina de vară de D. R. Popescu la Teatrul din Tg. Mureș (secția română), realizat de Dan Micu, e reprezentativ pentru tradiția novatoare a regiei românești (Premiul III). Sus: Ion Fiscuteanu (*Pasăre*) și Marinela Popescu (*Maria*). Jos: un moment emoționant: bocetul Zoi Muscan la alaiul de îngropăciune.

Vitalyos Ildiko (sus), Anna Szeles și Hejja Sandor (jos), câțiva dintre remarcabilii interpreți ai spectacolului Strada înginerilor șchiopi de Balint Tibor la Teatrul Maghiar din Cluj (Mențiune).

Nu au participat la concurs toate mentorile amintite. Unele s-au eliminat din propria decizie a teatrelor care nu puteau — conform regulamentului — să prezinte în competiție decât un singur titlu. Dar nu competiția mi se pare importantă, cum spuneam, ci prezența masivă pe arișe a textului original, fluxul cultural în care acesta se integrează și înscrierea certă a celor mai valoroase reprezentări în istoria teatrului românesc din zilele noastre.

Premiile Festivalului, multe, în raport cu numărul reprezentațiilor selectate în finală, au certificat în primul rînd cu un gir suplimentar valoarea recunoscută deja în conștiința opiniei publice a unor piese și spectacole mai vechi, ce-și păstrează nealterată valoarea artistică și căratul angajării. Lucrării *Puterea și Adevărul* de Titus Popovici (în regia lui Liviu Ciulei și Petre Popescu*) — montare a Teatrului „Bulandra” din primăvara anului 1973, reprezentație exemplară pentru condiția spectacolului politic — i-a revenit cu sufragii unanime marea recompensă a Festivalului, aceasta răsfrîngîndu-se firesc și asupra întregului ansamblu, alături de marcant pentru

* Dintr-o regretabilă omisiune, numele zelui de al doilea regizor n-a apărut pe lista premiilor.

Sîmbătă la Veritas de M. R. Iacoban la Teatrul Giulești : omogenitate stilistică în compoziții expresive (Mențiune).

fața teatrului nostru, ca și animatorului său artistic, polyvalentul om de teatru, Lăviu Ciulei. Fierească este și distincția premială acordată amplei montări de pe marea scenă a Naționalului Bucureștean, *Un fluture pe lampă*, de Paul Everac, realizată în regia lui Horea Popescu, în toamna anului 1972, montare care transmite sălii cu limpezime și culoare, mesajul de actualitate al piesei.

Pentru cel de-al treilea premiu s-a avut în vedere o reprezentație realizată chiar în acest an teatral; e vorba de spectacolul tinerei echipe a secției române a Teatrului din Tirgu-Mureș, *Piticul din grădina de vară* (piesa lui D. R. Popescu în regia lui Dan Micu). Premiul ce i s-a conferit confirmă și pe această cale, valoarea netăgăduită a unui spectacol care, — îl cităm pe Lăviu Ciulei — „continuă tradiția cea mai bună și novatoare a școlii interpretative și a regiei românești“. O mențiune a onorat reprezentația Teatrului Maghiar din Cluj, *Strada ingeurilor schiopi* în regia lui Szabo Jozsef, dramatizarea scriitorului maghiar Baliut Tibor, după propriul său roman, extrem de apreciat

de critică și de public — *Maimuța plîngăreacă*; este o apreciere binevenită pentru colectivul de interpreți, care a construit cu forță de sugestie și plasticitate, într-un stil propriu, de bună calitate melodramatică, lumea periferiei, a „Jumpenilor“ dintr-un mare oraș transilvan, proiectînd-o pe fundalul agitat al războiului antifascist și al transformărilor revoluționare ce i-au urmat. Cea de a doua mențiune a revenit spectacolului Teatrului Giulești, *Sîmbătă la Veritas* de Mircea Radu Iacoban, cărui regizoarea Geta Vlad i-a asigurat o remarcabilă omogenitate, obținînd din partea actorilor ce se desfașoară în compoziții sugestive, un plăcut joc de echipă. Premiile Festivalului au emis în acest an, spre deosebire de edițiile din trecut, aprecieri globale spectacolelor ca atare, fără să nuanțeze aporturile individuale, actricești, regizorale, scenografice; dar ele sîmbuteleg în mod evident, în primul rînd, calitatea profesională a realizatorilor în parte, contribuțiile relevante de critică în analizele detaliate ale montărilor.

La „defilarea“ finală a Festivalului s-au evidențiat din nou valorile de frunte, defini-

torii ale teatrului românesc de azi : echipa de vedete de la „Bulandra”, trupa de la Național, care reunește actori din generații diferite, într-o adevărată expoziție vie a „societarilor de ieri și de azi”, excelenții actori de la Giulești și, evident, nenumărați interpreți, actori, veniți de la mulți kilometri depărtare, care au confirmat prin creații ca cele ale lui Ion Fiscuteanu, Stefan Sileanu, Zoe Muscan de la Tirgu-Mureș, Vitalyos Ildiko, Pazstor Sandor, Hejja Sandor de la Cluj, ca să dăm doar câteva exemple, puține. — coeziunea lăuntrică asemănătoare, rădăcinile stilistice comune, precum și comuniunea ideologică marcată, nemaipomenita diversificare expresivă a elevilor și măestrilor proveniți de pe băncile aceleiași școli.

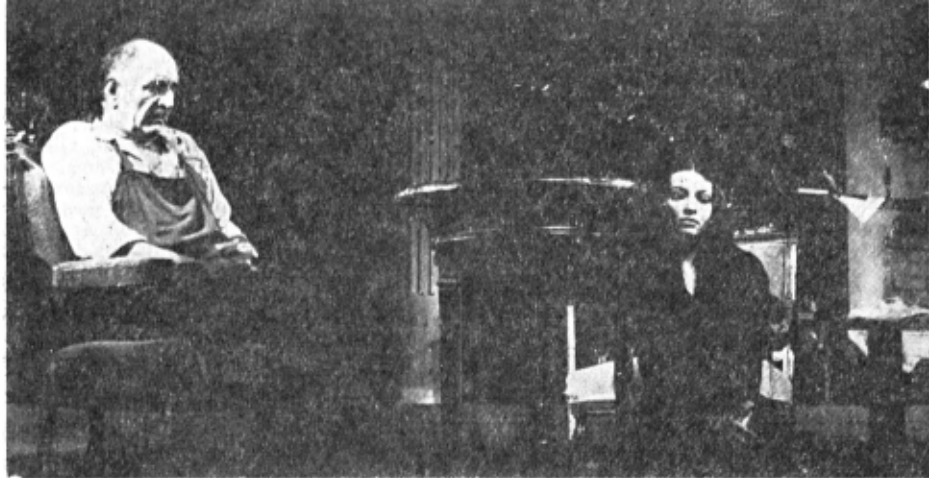
★

Dacă prin prisma Festivalului am putut aprecia mai clar cîștigurile stagiunii trecute (îndosebi cele dobîndite, în sectorul valorificării piesei românești), prin aceeași prismă s-au conturat limpede și neajunsurile ei. S-a desenat, din păcate, și un capitol pasiv, pe care se cuvine — mai ales în acest moment de prag al începerii unui nou ciclu de activitate — să-l cîntărim cu exigență și atenție, pentru a ști mai bine ce avem și cîte avem de făcut ; pentru a evita pe viitor neajunsuri, pentru a hașura prin efort și muncă de calitate, nedorite „pete albe” din activitatea noastră teatrală.

Festivalul ne-a prilejuit să sesizăm din nou, puternic, prezența nemulțumitoare a teatrelor naționale, rolul lor nepermis de scăzut în dinamica vieții teatrale. Iată : Naționalul craiovean a propus un debut dramaturgic de mult prea scăzută calitate (*Locul tău sub soare* de Gh. Robu, regia Getta Tomescu), spectacol montat la începutul stagiunii trecute și neurmat de alte inițiativе substanțiale în sectorul dramaturgiei originale ; Teatrul Național „Matei Millo” din Timișoara n-a izbutit să finalizeze operativ și funcțional textul și formula, propuse, prin montarea *Appassionatei*, lipsind în acest chip de la ultimul apel ; Teatrul Național din Cluj a demonstrat nesiguranță în opțiune, venind mai întâi în competiție cu montarea nesemnificativă a unei piese pentru tineret, apoi — prea târziu — cu *Pasărea Shakespeare*, încăleînd regulile concursului. Prezent în finală cu spectacolul *Într-o singură seară* (regia Cătălina Buzoianu) Naționalul „Vasile Alecsandri” din Iași n-a izbutit să atingă stacheta valorică dorită, piesa pierzind în

Teatrul Național din Iași a fost prezent la finală cu spectacolul Într-o singură seară de Iosif Naghiu. Sus : Puiu Vasiliu (Marcu Onofrei) și Teofil Valcu (Oniga).

Cazimir Tănase (Profesorul) și Julieta Szöny (Ada) în Passacaglia de Titus Popovici, spectacol al Teatrului din Baia Mare, selecționat în finala Festivalului.

reprezentatie multe din sensurile ei majore. Prima noastră scenă, Naționalul „I. L. Caragiale”, laureat al Festivalului, și-a obținut distincția pentru o montare realizată cu doi ani în urmă, și dacă ea s-a încadrat în legile concursului, nu putem afirma că teatrul se încadrează în mod convingător și în legile dinamicii noastre teatrale, care pretind continuitate în sprijinirea piesei originale, consecvență pe această coordonată majoră a programului de lucru. Dar și alte teatre, unități artistice de prestigiu, cu rol atâtdealtă important în dialectica devenirii teatrului românesc, au absentat de la sărbătoarea dramaturgiei românești. De pildă, Teatrul de Comedie ce-și câștigase pe vremuri multe galoane, prin susținerea pasionată a textului original și impunerea lui chiar pe arena mondială; Teatrul „Nottara”, altădată laborator al tinerei dramaturgii românești contemporane, a capotat în fața unui text de aleasă valoare literară și ridicată angajare politică, pricinile ratării trebuind să dea de gândit conducerii teatrului. De lipsă de răspundere artistică a dat dovadă un colectiv ce el al Teatrului din Pitești, „specializat” stagiuni de-a rândul în montarea exclusivă a piesei românești (inițiativă limitată și fără rodnicie, emu s-a văzut în majoritatea turneelor sale) și care s-a prezentat la concurs cu un spectacol cenușiu, fără nici o implicare artistică (*Fata căzută din cer* de Corneliu Leu, regia Nae Cosmescu). Asupra unor piese lipsite de valoare, nesemnificative pentru a fi programate în anul XXX, al marilor evenimente celebrate, și-au concentrat în mod păgubitor

Teatrul Maghiar de Stat din Sf. Gheorghe a participat la faza finală cu Cântecul de contor de Paul Everac. Peterffy Lajos (Jinga) și Zoldos Arpad (Căltătorul).

efortul și alte teatre ca cel din Satu Mare — secția română (*Eu sînt tatăl copiilor* de *Angela Bocancea*, regia Ion Deloreanu, text ales și de Teatrul „Ion Vasilescu” din Buceurești, regia Olimpia Arghir) scenă care ne-a convins de câteva ori că poate stimula efectiv viața culturală a orașului; la fel de neavenit, s-a comportat teatrul din Botoșani propunînd lucrarea *Suzanei Ciortea* — *Soare apune, soare răsare* (regia Emil Mandric). Alte teatre din dorința legitimă, pe de o parte, dar restrictivă, cum s-a văzut în majoritatea cazurilor, de a promova autori locali, au fost handicapate în zborul lor artistic de caracterul mărunț, limitat al lucrărilor alese, neizbuțind să atingă vreun nivel concludent valoric — *Ora cea mai lungă* de Ion Jivan (regia V. T. Popa) la Arad, *Totul într-o noapte* de Mihai Sabin, (regia Cristian Munteanu) la Bacău etc.

Vizionarea tuturor spectacolelor lucrate în vederea participării la Festival, ne-a prilejuit observarea unei anumite infiltrații crescînde a mediocrității în expresia artistică, fenomen primejdios, împotriva căruia creatorii trebuie să-și îndrepte atenția și eforturile într-o adevărată campanie de luptă. Soluții facile, imediate, clișee de gîndire și de rezolvare, manierism, atitudine dacă nu chiar inerție în confortul rutinier, lecturi scenice lipsite de fantezie, lipsă de sinceritate în exprimare, au minat multe montări, toate acestea demonstrînd alunecarea pe acea periculoasă pantă a minimeii rezistențe artistice, care duce la degradarea artei teatrale. De aici și raritatea spectacolelor-eveniment, caracterul șters, cenușiu al unui mare număr de montări, lipsa lor de idee, de vibrație.

Prezențe regizoare marcante s-au văzut; ele au strălucit, distanțîndu-se puternic de rest; au fost însă puține, inexplicabil de puține. A lipsit în acest Festival glasul mult prea multor regizori: Dinu Cernescu, Lucian Giurchescu, Ion Cojar, Gheorghe Harag, Valeriu Moiescu, Sorana Coroamă, directori de scenă reputați și experimentați în montarea piesei românești n-au fost prezenți la acest apel; iar absențele lor, motivate sau nu, au grevat implicit nivelul general al multor teatre. Prezența tinerilor regizori, a „noului val” de creatori, de spectacole a fost și ea nesatisfăcătoare. Cu excepția lui Dan Micu, care s-a impus eminent în concurs, colegii săi de generație au adus un aport scăzut, surprinzător de șters, dramaturgiei originale. Au lipsit tineri directori de scenă consacrați ca, de pildă, Alex Visarion; au lipsit regizoare entuziaste ca Anca Ovanez, Magda Bordeianu, Nicoleta Toia, tineri autori de spectacole în general conștiințioși ca, Alexandru Colpacci, Radu Boroianu și alții, care au demonstrat altă dată fantezie în montarea unui text original, ca Andrei Belgrader sau Alexandru Tocilescu; și multe alte nume de absolvenți mai vechi sau mai noi ai secției de regie de la I.A.T.C., al căror rol în efervescența vieții teatrale, din păcate, încă nu se simte. Investim tot timpul credit în așteptarea „exploziei” lor de talent și de responsabilitate artistică, dar termenii scadențelor tot trec unul după altul...

Acum, cînd bate gongul noului an teatral, avem speranța, și în mare măsură certitudină, întărite de multiple promisiuni, că mare parte din scăderile semnalate, și nesemnificate, vor fi compensate din plin.

PREMIILE FESTIVALULUI

PREMIUL I — spectacolului *Puterea și Adevărul* de Titus Popovici, prezentat de Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra”. Regizori, Liviu Ciulei și Petre Popescu.

PREMIUL II — spectacolului *Un fluture pe lampă* de Paul Everac, prezentat de Teatrul Național „Ion Luca Caragiale”. Regizor, Horea Popescu.

PREMIUL III — spectacolului *Piticul din grădina de vară* de Dumitru Radu Popescu, prezentat de Teatrul din Tîrgu Mureș — secția română. Regizor, Dan Micu.

MENTIUNI au fost acordate spectacolelor: *Simbătă la Veritas* de Mircea Radu Iacoban, prezentat de Teatrul Giulești. Regizor, Geta Vlad și *Strada îngerilor șchiopi* de Balint Tibor, prezentat de Teatrul Maghiar de Stat din Cluj. Regizor, Szabo Jozsef.